

Sudionici Seminara za crkvene glazbenike 1985. godine

B. Lurdske, ne samo smisao i ljubav prema lijepom pjevanju u crkvi, nego prvotno i osobu čovjeka-kršćanina, prijatelja, kako se na sprovodnoj sv. misi u Sinju u svom govoru izrazio naš pjevač, gosp. Ivica Celio Cega, kad je kazao: "Fra Anđelko je kod nas (pjevača) satao svojom toplinom, zanosom i franjevačkom brižljivošću jedno tkivo koje nas je zastalno vezalo za župu i samostan Gospe Lurdske".

Zahvalni smo Bogu što smo ga imali među nama. Upućujemo naše molitve Svemoćnom Gospodaru života i smrti da mu podlijeli mjesto među svojim anđelima koji pjevaju vječni "Svet, svet, svet..." s onima koji su na zemlji slijedili i živjeli nauk Isusa Krista.

Prijatelju fra Anđelku Milanoviću u spomen

Lovro Županović, Zagreb

Fra Anđelka Milanovića upoznao sam davne 1963. godine i to za jednog posjeta A. Vidakoviću. Upoznavanje je proteklo u kurtoaznom tonu: fra Anđelko je bio čuo za mene, a ja za njega — i sve tako u tom smislu. I da nije bilo smrti Vidakovićeve (1964) pa fra Anđelkova preuzimanja Vidakovićeve funkcije u Institutu za crkvenu glazbu (Zagreb), mislim da bi takvo ostalo i dalje.

Međutim, moja suradnja s Institutom, posebice od 1969. (do danas) neminovno se počela odražavati i na odnos između (novoga) predstojnika Instituta i mene. Prestali su znaci i obilježja kurtoaznosti, naročito nakon *Znanstvenog skupa o Vidakoviću* u povodu 10. obljetnice njegove smrti (1974). Otada do fra Anđelkova odlaska "kud za vazda gre se" (Mažuranić) ono je postajalo sve neposrednije, da bi se — nakon zajedničkog rada na pripremanju suvremenog izdanja *Citharae octochordae* (1975-1976), interne praižvedbe moje *Hrvatske mise* u Institutu kojom je on ravnao pa *Znanstvenog skupa o*

100. obljetnici pokretanja časopisa "Sveta Cecilija" (1977) — pretvorilo u pravo prijateljstvo. Nedvojbeno je tome pridonijelo i naše zajedničko podrijetlo s juga Hrvatske: on "Dalmoš" iz Zagore (Otok kod Sinja), a ja "Dalmoš" s mora (Šibenik), i služba istoj umjetnosti: GLAZBI.

I tako, sve u tom zajedništvu i na našoj rodnoj *ikavici*, često smo razgovarali: i o rodnom kraju, i o prilikama u kojima (onda) življamo, i — dakako — o glazbi. On smireno i nenametljivo ne samo kao sin vrleti koja mu genetski podari zrno životne mudrosti i opreznosti, nego i kao pripadnik reda koji se (oduvijek) pokazivao kao plodno tlo rođenjem stečenim darovima — a ja temperamentno pa i nametljivo.

Bez obzira koliko je on to onda mogao zaključiti, ja sam mu bio zahvalan za mnoge upute u gregorijanci, o kojoj sam — poput mnogih svojih kolega — znao "malo pa ništa". Iza tih (više usputnih i diskretno priopćenih) uputa stajala je stručna utemeljenost, stečena za studija u Rimu.

I to je ono što je kod fra Anđelka imponiralo: visoka profesionalna razina temeljito obrazovana glazbenika demonstrirana na način iz kojeg se nije mogao nazrijeti njezin stvarni domet.

Povlačenje fra Anđelka — iz zdravstvenih razloga — iz javnog života u smirenost redovničke ćelije postupno ga je, u vrtlogu u kome živimo, udaljvalo iz mog vido-kruha. Vijest o smrti djelovala je (nažalost) kao očekivana bez koje se ne može, ali i kao spoznaja da je iz hrvatske glazbene kulture otišao stručnjak, humanist, dobar i skroman čovjek i dragi prijatelj.

U ime tog prijateljstva i fra Anđelkova prinosa ne samo glazbenoj kulturi naroda kome je pripadao napisani su ovi reči.

I neka traje "in pace memoria ejus".